

திருச்சிராப்பள்ளி ஸ்ரீ ஐயப்ப சங்கம்.
வாரம் ஒரு நீதிக்கதை - 01.02.2026

ஒரு மகனின் தாமதமான உணர்வு..!

ஒரு வருடம் முழுவதும் அம்மா செய்து கொடுத்த மதிய உணவை நான் தினமும் குப்பையில் வீசினேன்.

ஆனால், அவள் இறுதிச் சடங்கின் நாளில் ஒரு உண்மை என் உள்ளத்தைப் பிளந்தது. அந்தக் குப்பையில் வீசிய உணவுகளையெல்லாம் மீண்டும் ஒருமுறை சாப்பிட முடியுமா.. என்ற ஏக்கம்.

என் பெயர் சுரேஷ். எங்கள் குடும்பத்தில் கல்லூரிக்குச் சென்ற முதல் பையன். மாத்தூர் என்ற ஒரு சிறிய ஊரிலிருந்து வெளியேறி, இன்று மும்பையின் வான் உயர்ந்த அலுவலகக் கட்டிடத்தில் வேலை செய்யும் ஒருவன். அப்பா இன்று உயிரோடு இல்லை.

என் சம்பளம் என் அம்மா கனவிலும் நினைக்காத அளவு. ஆனால், அந்த வெற்றியின் பின்னால்.....

ஒவ்வொரு நாளும் அம்மா காலை 4.30 மணிக்கே எழுந்திருப்பாள். சிறிய, நெருக்கமான சமையலறையில் எளிய உணவு. முட்டை இல்லை. சான்ட் விச் இல்லை. வெறும் உப்புமா மட்டுமே!

பழைய அலுமினிய டப்பா பெட்டியில் அவள் கைகளால் அடுக்கப்பட்ட உணவு. சுருண்ட பிளாஸ்டிக் பையில் சுற்றி, என் கைகளில் அழுத்தி வைப்பாள்.

“கண்ணே... பசியோடு இருக்காதே, நன்றாக சாப்பிடு.”

ஆனால், அந்த உணவின் வாசனையை நான் வெறுத்தேன். அந்த டிபன் பாக்கைஸ் பார்த்து என் சக ஊழியர்கள் வீசும் பார்வையை வெறுத்தேன். அது நான் மறக்க முயன்ற என் வறுமையை, என் ஏழ்மையை, என் கிராம வாழ்க்கையை, என் கசப்பான கடந்த காலத்தை நினைவூட்டியது.

அதனால், அலுவலகம் சென்றவுடன் கார் நிறுத்தும் இடத்திலேயே அம்மாவின் உணவை நேராகக் குப்பையில் வீசிவிட்டு, என் ‘மரியாதையை’ காப்பாற்ற 300 ரூபாய்க்கும் மேல் செலவிட்டு ஒரு சிறிய பர்கர் வாங்குவேன். திடீரென்று, ஒரு நாள்...அம்மா இதய நோயால்திடீரென இறந்தாள். என் உலகமே இடிந்தது.

அவளது பொருட்களைச் சுத்தம் செய்யும் போது அவளது படுக்கையருகே ஒரு பழைய, நீல நிற நோட்டுப் புத்தகம் கிடைத்தது. வெறும் செலவுப் பட்டியல் தானே என்று நினைத்து, அலட்சியமாகத் திறந்தேன். ஆனால் அதில் எழுதப்பட்டிருந்த ஒவ்வொரு வரியும் என் உள்ளத்தில் கத்தி போல் இறங்கியது.

திங்கள்:

சுரேஷுக்கான மதிய உணவு - ரூ.150

இன்று இதய மருந்து வாங்கவில்லை.

புதன்:

பழம், காய்கறி - ரூ. 250

பஸ் கட்டணத்தைச் சேமிப்பதற்காக நடந்தே வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

சனி:

ஆட்டிறைச்சி - ரூ.400

இன்று எனக்கு ஒரு டம்ளர் கஞ்சி மட்டுமே மதிய உணவு.

“அவனுக்காக... என் அருமை குழந்தைக்காக.... இவை எல்லாம் ஒரு செலவே இல்லை.
” அது கணக்குப் புத்தகம் அல்ல. அது அவள் வாழ்க்கையைத் துறந்த அன்பின் பதிவேடு.
என் கால்கள் தளர்ந்தன. நான் தரையில் விழுந்தேன். நிறுத்த முடியாத அழுகை.
தேம்பித் தேம்பி அழுதேன்.

அந்த நொடியில் தான் நான் உணர்ந்தேன். நான் குப்பையில் வீசியது
அம்மா கொடுத்த உணவை அல்ல. அவளின் உடல்நலத்தை. அவளின் அடிப்படை
வசதியை அவளின் வாழ்நாளின் கடைசி நல்ல நாட்களை.

அன்பு என்பது சத்தமில்லாத தியாகம்.

அது பழைய மதிய உணவு டிபன் பாக்ஸிலும் மறைந்திருக்கலாம்.

அது அதிகாலை சமையலறை விளக்கில் ஒளிந்திருக்கும். யாரும் கவனிக்காத மௌனத்
தியாகங்களில் வாழ்ந்திருக்கும்.

ஆனால் அதை நாம் எப்போதும் தாமதமாகத்தான் புரிந்துகொள்கிறோம்.

இன்றும் உங்கள் பெற்றோர் உங்களுக்கு உணவு செய்து தருகிறார்கள் என்றால்—
அதை சாப்பிடுங்கள். அவர்களை அணைத்துக் கொள்ளுங்கள்.
ஒரு “நன்றி” சொல்லுங்கள்.

ஏனெனில், அவர்களில் ஒரு சிலர் உங்கள் ஒரு உணவுக்காக தங்கள் முழு
வாழ்க்கையையும் கொடுக்கத் தயாராக இருந்திருப்பார்கள்.

* * *

அம்மா என்பது ஒரு சத்தமில்லாத தியாகம்..!